

जातस्येति ॥१॥२॥३॥ सुनयस्यशोभनस्यमंत्रस्य अनपायस्यदैवादिप्रातिकूल्यहीनस्य संयोगेप्राप्तौसत्यां परमउत्कृष्टः क्रमः उपक्रमः सिध्यति तेनचसंगत्याद्वयोर्मेलेनेनअसाम्यंअन्यतरोत्कर्षः जायते चकारोहेतौ यतः द्वयोर्युध्यतोः साम्यं न भवति तस्माद्विनायुद्धं अशक्तत्वं निश्चयायोगादशक्तिशंकया तूष्णीमवस्थानं पराभवहेतुरिति भावः ॥४॥ विपक्षे दोषमाह अनयस्यानुपायस्यसंयुगे परमक्षय इति ननु परस्यापि न यादिमत्त्वे कथं स्वस्य जयः स्यादित्याशंक्याह संशयो जायते साम्याज्जयश्च न भवेद्वयोरिति द्वयोरुपायादिसाम्ये तु द्वयोरपि परस्परभयाज्जये संशय एव भवति न तु जयः चात्पराजयोवा किं तु तादृस्थेन द्वावपि तिष्ठत इ

वासुदेव उवाच जातस्य भारतेवंशे तथा कुंत्याः सुतस्य च ॥ यावैयुक्ता मतिः सेयमर्जुनेन प्रदर्शिता ॥ १ ॥ न स्मृत्युं वयं विघ्नरात्रौ वायदिवादिवा ॥ न चापि कंचिदमरमयुद्धेनानुशुश्रुम ॥ २ ॥ एतावदेव पुरुषैः कार्यं हृदयतोषणं ॥ न येन विधिदृष्टेन यदुपक्रमते परान् ॥ ३ ॥ सुनयस्यानुपायस्यसंयोगे परमः क्रमः ॥ संगत्या जायतेऽसाम्यं साम्यं च न भवेद्वयोः ॥ ४ ॥ अनयस्यानुपायस्यसंयोगे परमः क्षयः ॥ संशयो जायते साम्याज्जयश्च न भवेद्वयोः ॥ ५ ॥ ते वयं न यमास्थाय शत्रुदेहसमीपगाः ॥ कथमंतं न गच्छेम वृक्षस्येव न दीरयाः ॥ परं ध्रे पराक्रांताः स्वरंध्रावरणे स्थिताः ॥ ६ ॥ व्यूढानीकैरतिबलैर्न युत्येदरिभिः सह ॥ इति बुद्धिमतां नीतिस्तन्ममापीह रोचते ॥ ७ ॥ अनवद्याद्यसंबुद्धाः प्रविष्टाः शत्रुसम्यतत् ॥ शत्रुदेहमुपाक्रम्य तं कामं प्राप्नुयामहे ॥ ८ ॥ एको ह्येव श्रियं नित्यं विभर्ति पुरुषर्षभ ॥ अंतरात्मेव भूतानां तत्क्षयं नैव लक्षये ॥ ९ ॥ अथ वै न निहत्या जौ शेषेणापि समाहताः ॥ प्राप्नुयामततः स्वर्गं ज्ञातित्राणपरायणाः ॥ १० ॥ युधिष्ठिर उवाच कृष्ण कोयं जरासंधः किं वीर्यं किं पराक्रमः ॥ यस्त्वां स्पृष्ट्वा ग्निसदृशं न दग्धः शलभो यथा ॥ ११ ॥ कृष्ण उवाच शृणुराज न जरासंधो यद्वीर्यो यत्पराक्रमः ॥ यथा चोपेक्षितोऽस्माभिर्बहुशः कृतविप्रियः ॥ १२ ॥ अक्षौहिणीनां तिष्ठणां पतिः समरदर्पितः ॥ राजा बृहद्रथो नाम मगधाधिपतिर्वली ॥ १३ ॥ रूपवान्वीर्यसंपन्नः श्रीमानतुलविक्रमः ॥ नित्यं दीक्षां किततनुः शतक्रतुरिवापरः ॥ १४ ॥ तेजसा सूर्यसंकाशः क्षमया पृथिवीसमः ॥ यमांतकसमः क्रोधेश्रिया वै श्रवणोपमः ॥ १५ ॥ तस्याभिजनसंयुक्तैर्गुणैर्भरतसत्तम ॥ व्याप्तेयं पृथिवी सर्वासूर्यस्येव गभस्तिभिः ॥ १६ ॥

त्यर्थः ॥ ५ ॥ साम्येऽप्यारंभवैफल्यमित्याशंक्य स्वस्योत्कर्षमाह सार्द्धेन ते वयमिति ॥ ६ ॥ न चैवं महतो राजकस्योत्थापने क्रतुविघ्न एव भवेदित्याशंक्याह व्यूढेति ॥ ७ ॥ ८ ॥ उत्कर्षे कामप्राप्तिः सिद्धा साम्यं तु नैव भवेदित्याह एक इति श्रियं साम्राज्यलक्ष्मीं तत्तस्मादन्यतरजयनिश्चयाद्धेतोः अहं क्षयं स्वीयं नैवोपलक्षये किंतु परस्यैव क्षयो भविष्यतीत्यर्थः तत्क्षयं चैवेति पाठे तस्य जरासंधस्य क्षयं लक्षये संभावये ॥ ९ ॥ निहत्य संप्राप्य शेषेण वधेन वधहेतुना शत्रुणा शेषः संकर्षणेन ते उपयुक्ते तेरे वधे इति विश्वः ज्ञातयः जरासंधवद्भाराजानः ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ पतिः पालकः ॥ १३ ॥ १४ ॥ यमो वैवस्वतः अंतकः कालः ॥ १५ ॥ १६ ॥